

ikke formaget at helbrede dem, hvorefter de som sidste Nødhjælp have søgt Magnetisørerne. Det er jo dem, som der i de sidste Aar har været saa megen Tale om. Man ser da, at de paagjældende Magnetisører, man kan gjerne sige, paa en vidunderlig Maade have helbredet dem paa kort Tid. Man har til Støtte herfor Vidnesforklaringer, beedigede Vidnesforklaringer, foruden Patienternes egne Forklaringer om, at en saadan Helbredelse virkelig er indtraadt, og jeg har i adskillige Sager set, at vedkommende Læger, der ere blevne forhørte, have sagt, at det er meget rigtigt, de have havt de Paagjældende under Kur uden at kunne helbrede dem, og de have ikke benægtet, at de vedkommende Magnetisører have helbredet Patienterne. I en Sag har jeg set, at en Læge har sagt, at det kom af, at Patientien havde Tro paa Magnetisøren; det kan gjerne være. Det er meget muligt, at hele den Virkning, som man ikke med sin bedste Villie kan frakjende den magnetiske Methode, beror paa Suggestion. Jeg har spurgt flere Læger, som jeg kjender, om det er Hymbing, og de have svaret: „Nei, paa ingen Maade“. Det er altsaa muligt, at det beror paa Suggestion, men det er jo egentlig lige meget, hvad det hviler paa, naar Faktum er, at Folk, som Lægerne ikke have kunnet kurerer, komme sig og blive helbredede. Og at straffe dette er Noget, jeg gjentager det, som aldrig nogensinde kan gaa ind i den almindelige Bevidsthed som retfærdigt, den vil aldrig kunne forsones sig med, at dette er en strafbar Handling. Det er efter min Opfattelse en af de største Mærker ved en Lovbestemmelse, at den gaar imod den almindelige Retsbevidsthed, at altsaa Straffeloven betegner en saadan Handling som strafbar, som Enhvers Bevidsthed siger ikke alene ikke er strafbar, men ligefrem fortjenstlig. Det skulde altsaa være mig kjært, om man kunde regne paa den høitærede Ministres Tilslutning til dette Lovforslag, i alt Fald naar det ændredes paa en saadan Maade, at det i dette blev fylldigt udtrykt, at der ikke alene er sigtet til positive skadelige Følger for den Syge, men ogsaa til saadanne indirekte skadelige Følger, som flyde af, at han ikke henverder sig til en autoriseret Læge, saa at han maaske kunde være bleven hjulpen, og tillige til, at Kuren har medført skadelige Følger for Andre, navnlig derved, at en smitsom Sygdom paa denne Maade har faaet en Udbredelse, som man maa gaa ud fra, at den ikke vilde have faaet, naar Lægehjælp og overhovedet autoriseret Kontrol og Opsyn var traadt til i Tide.

Jagt: Jeg maa tilstaa, at jeg altid har fundet Straffebestemmelserne for det saakaldte Kvassalveri i høieste Grad urimelige og særlig paa en Tid, hvor man jævnlig ser Forjælsler begaaede i andre Retninger, uden at de blive ordentlig straffede, skjøndt de kunne være langt mere generende baade for de offentlige og private Interesser. Naar f. Ex. en ondskabsfuld Fyr slaar en Mand halvt fordærvet, og en stikkelig Mand tager sig af den Tilfældekomne og helbreder ham, kan det godt være, at den Sidste bliver udsat for et langt strengere Straf end den Første, der slog Manden fordærvet. Og hvis den barmhjertige Samaritan, som vi jo alle kjende fra Bibelhistorien i vore Barndomsdage, levede endnu, vilde han nok hytte sig for at komme til Damask, saalænge den nuværende Kvassalverilovgivning bestaar. Der er efter min Mening utallige Tilfælde, hvor Personer blive straffede i Genhold til Kvassalverilovgivningen, uden at man har den mindste moralske Ret dertil. Det er jo ofte saaledes, at den Syge, enten fordi hans økonomiske Forhold forhindre det, eller paa Grund af Afstanden eller andre Omstændigheder, ikke er i Stand til at faae den Lægehjælp, som han kunde trænge til, og jeg kan da ikke indse, at man skulde have Ret til at forbyde ham at søge den nogenlunde sagkyndige Hjælp, som han mener at kunne faae hos andre Folk. Det er ikke sjældent, at Folk, der uden at være autoriserede Læger give sig af med at helbrede Syge, paa deres Maade gaa meget samvittighedsfuldt til Værks. Og under alle Omstændigheder er jeg enig med den ærede sidste Taler i, at den nuværende Kvassalverilovgivning er et Indgreb i den personlige Frihed, som den store Befolkning aldrig kan forsones sig med, og det forekommer ogsaa mig, at dette Indgreb sker paa et Omraade, hvor den naturlige Ret fordrer, at man skal respektere Personens frie Selvbestemmelsesret. Det er jo temmelig almindeligt, at naar en Syg forgjæves har søgt Hjælp hos en Læge, naar han altsaa ingen Hjælp har kunnet faae der, fordi han lider af en eller anden haardnakket og indgroet Sygdom, som Lægevidensskaben endnu intet Middel har imod, saar han Hjælp af Andre. Vi maa jo ogsaa desværre indrømme, at der er meget Faa af disse fremragende Epidiser og Dygtigheder i Lægevidensskaben, som kunne yde Hjælp i vanskelige Tilfælde, hvor den almindelige Læge staar famlende og uvis, medens det da ofte har viist sig, at de saakaldte kloge Koner og Mænd og overhovedet de, som gaa ind under Kvassalverilovens Bestemmelser, kunne